

◆ L'HORA NOVA ◆

INGENUAMENT

Es una cosa palpable que el trasbals que s'ha viscut des del 19 de juliol ha creat dificultats enormes en la marxa dels Ajuntaments de Catalunya, a conseqüència de les quals la vida municipal ha esdevingut artificial i gairebé despresada de tota norma ordenadora. S'ha arribat però al límit d'aquesta situació anòmala, per tal com constatem ara la fixació d'un ordre, en l'enrobustiment del qual tots hi estem interessats i, per tant, els organismes públics i particularment aquells Consells municipals que tenen una major importància, no han de permetre que es perllongui un dia més el seu funcionament, més o menys irregular, que les circumstàncies imposaven. Caldrà, inexcusablement,—i parlem ara del cas del nostre Consell municipal—, procedir, abans que tot, a organitzar i metoditzar el treball en els diversos departaments que componen l'engranatge administratiu, i tenir la certesa que en cada lloc es complirà la comesa amb diligència i aptitud. No s'ho valdria, altrament, escarrassar-se a fer miracles, perquè tenim per ben sabut que quan en el treball hi manca competència i zel, no hi ha rendiment possible, i aleshores el desori és la característica dels organismes abandonats a la incúria. Per això, l'Ajuntament, i amb aquest els consellers, s'han d'assegurar que tots els serveis marxïn amb perfecta regularitat, ja que si la Corporació, que és la que estudia i es desvetlla per a donar solució als problemes de cada moment, no compta amb l'auxili eficaç de la màquina administrativa, tot el seu esforç esdevindrà estèril i tant com hi farà serà temps perdut, abocat al fracàs indeturable. I per tallar de rel els perills d'una malmenada actuació, cal desfer-se de procediments, que no són gens nous, perquè ja els coneixem dels vells polítics, de col·locar els pares i els amics sota la influència

LA DEL 30

Sembla talment com si la incorporació a files de la lleva del 30 porti aparellada una sensació de recança. I no és estrany, puix com més anirà endavant la crida d'homes, tant més aquesta recança s'afermarà.

Els companys que ara vindran a engrossir els efectius del front, són ja, en la immensa majoria, casats i amb fills. En constatar la diferència entre el combatent solter i el casat, salta tot seguit a la vista una desigualtat de sacrifici que caldria compensar-la, tant com fos possible, dins els deures militars, ja que l'home casat i amb fills, té una responsabilitat sagrada, que no té un solter. Contrastem els casos: aquell, en abandonar la llar deixa en desempar tota una família, que no és el mateix que un fill quan deixa els pares.

¿Per què, pregunto jo, encara es permet que nombrosos solters pululin en la reraguarda, en estaments oficials?

¿Per què en les indústries de guerra hi ha joves solters, dels compresos en les lleves, mentre els casats aptes per la feina marxen al front?

¿Per què en moltes oficines i dependències burocràtiques militars, no s'hi posen els casats, que són bons per a fer el treball dels solters?

Caldrà que pels organismes competents es tingués cura d'aquests detalls; no són de caràcter d'organització, que diguéssim, però sí que per sensibilitat i humanisme deuria tenir-se una consideració al soldat casat.

Sé que els pares que tenen els seus fills en llocs exempts de tots els perills de la guerra, per l'egoisme propi de l'afecte paternal, estaran disconformes amb el meu punt de vista.

També sé que els pares amb fills casats, trobaran encertats els meus conceptes; i jo els hi dic, que això per mí és una raó lògica.

Els pares tots aïmen els fills, però en el cas que m'ocupa cal preguntar: dintre el dolor de la pèrdua, no és més penós el cas del qui deixa fills, muller i pares, que el de qui deixa solament els pares?

No solament per humanitat, àdhuc per càlcul, hem de considerar que tot combatent casat ha de tenir preferència als llocs que no hi ha perill, o que n'hi ha menys, per damunt dels solters.

Es una obligació de justícia i de dignitat.

RAMON VERDAGUER SALA

Alcorisa, 13 setembre 1937.

del càrrec públic, i a costes de tothom, naturalment, sense reparar si les pràctiques de cuiner o d'altres oficis manuals encaixen prou bé per a garantir un rendiment en un lloc d'escrivent, encara que sigui de simple

plomífer. Que consti, que l'allusió és impersonal, i només la fem perquè hi hagi mirament en bé de la ciutat i per la bona prestació dels serveis municipals.

ALFIL.